

Bevezetés

Veszélyes eszmélés

Mace Windu naplójából

Álmaimban mindig helyesen cselekszem.

Álmaimban sokszor állok ott, azon az erkélyen. A Geonosison. Árnyakkal sávozott, narancssárga ragyogás hasít a szemembe. Odalent a homokon: Obi-van Kenobi, Anakin Skywalker és Padmé Amidala szenátor. Az elnagyoltan kivésett páholyban pedig, tőlem karnyújtásnyi távolságra: Nute Gunray. És tőlem kardcsapásnyi távolságban: Jango Fett.

És Dooku mester.

Nem, ő már nem mester. Dooku gróf.

Nem szoktam még meg, hogy így szólítsam. Még az álmaimban sem.

Jango Fett tele van fegyverekkel. Ösztönös gyilkos, a Galaxis legveszélyesebb teremtménye. Egy másodperc alatt végezne velem. Tudatában vagyok ennek. Még ha nem is láttam volna Kenobi kaminói jelentését, érzem a Jangóból áradó erőszakot. Az a férfi egy halálpulzár az Erőben.

Mindenesetre, jól csinálom.

Nem tartom másodpercekig a pengémet Fett szögletes álla alatt. Nem vesztegetem az időt szavakra. Nem tétoვάζom.

Hiszem, hogy helyesen cselekszem.

Álmaimban a pengém hegye elhamvasztja Dooku szakállának szálait, és abban a kritikus pillanatban, ami ahhoz kell Jangónak, hogy célozzon és tüzeljen, rántok egyet a kardomon, és magammal viszem Dookut a halálba.

És megmentem a Galaxist a polgárháborútól.

Képes lettem volna megtenni.

Sikerült volna.

Mert tudtam. Tisztán éreztem.

A körülöttem örvénylő Erő-energiákban éreztem azokat a szálakat, amelyeket Dooku teremtett Jango és a Kereskedelmi Szövetség között, a geonosisiak között, amelyekkel beszőtte az egész szeparatista mozgalmat, a kapzsiság és a félelem, a megfélemlítés és a leplezetlen megfélemlítés szálait. Nem tudtam, hogy mik azok, nem tudtam, hogy Dooku hogyan és miért hozta létre őket, de érzékeltem a hatalmukat. A hatalmukat, amiről ma már tudom, hogy nem másból fakad, mint egy áru-lásból font hálóból, amelyet Dooku szőtt, hogy zsákmányul ejtse az egész Galaxist.

Éreztem, hogy ha ő nem tartaná fenn ezt az hálót, ha nem javítgatná, ha nem erősítené meg gyengülő szálait, akkor hamar rothadásnak indulna, kiszáradna és meggyengülne annyira, hogy egy lehelet is szét-szaggatná, és a csillagszelek a végtelenbe sodornák a foszlányait.

Dooku volt a töréspont.

Tudtam.

Ez az én különleges adottságom.

Képzeljünk el egy corusca-ékkövet. Egy ásványt, amely a sajátos kristályszerkezete révén keményebb, mint a duracél. Ha lesújtunk rá egy ötkilós kalapáccsal, csak annyit érünk el, hogy a kalapácson lesz egy horpadás, vagy eltörik a nyele. És mégis, ebben a kristályszerkezetben, amely egyedülálló keménységet ad a coruscának, vannak töréspontok. Ha ezekre gondosan kimért erő hat a megfelelő pontossággal – egy finom koppintás is elengedő –, akkor az ékkövünk szilánkokra törik. De ahhoz, hogy megtaláljuk a töréspontokat, hogy aztán azokat felhasználva szép és hasznos tárgyakká formáljuk a corusca-ékköveket, többérvnyi tanulmányozásra van szükség. A legapróbb részletes-séggel meg kell ismernünk a kristályszerkezetet, és szigorú képzésben

kell részesíteniünk a kezet, amely az erő és pontosság tökéletes kombinációjával előállítja a kívánt formát.

Hacsak valakinek nem áll a rendelkezésére egy olyan képesség, mint nekem.

Én ugyanis látom a töréspontokat.

Ennek a látásnak nincs köze a szemhez, de még ez a legközelebbi kifejezés, amivel leírhatom a jelenséget. Ez az érzékelés egy formája. Felzi nekem a csomópontokat az Erőben, és hogy az Erő hogyan kötődik önmagához és minden máshoz. Hat- vagy hétéves lehettem – akkor már rég a Templomban éltem –, amikor rájöttem, hogy más tanítványok, felnőtt Jedi-lovagok, sőt még a bölcs mesterek is nehezen érzékelik az ilyen kapcsolatokat, és akkor is csak rengeteg gyakorlás után, komoly összpontosítás mellett. De nekem az Erő megmutatja az erős és a gyenge pontokat, a rejtett hibákat, valamint a mélyben lapangó értékeket. Megmutatja nekem a vektorait azoknak az erőknek, amelyek összepréselnek vagy megnyújtanak, elcsavarnak vagy elnyírnak. Megmutatja nekem, hogy a vektorokból kirajzolódó mintázatok hogyan állnak össze a valóság szövetévé.

Egyszerűen megfogalmazva: ha megnézek valakit az Erőn keresztül, látom, hogy hol lehet eltörni.

És néztem Jango Fett-tet a geonosisi arénában. A fegyverek, a tudás és a tapasztalat tökéletes kombinációját láttam, és az ezek használatához kellő akaratot is: egy gyilkos kristályszerkezetét. Az Erő megjelölt egy töréspontot, és én egy lefejezett holttestet hagytam magam mögött a homokon. A Galaxis legveszélyesebb embere volt.

Most pedig halott.

A helyzeteknek is vannak töréspontjaik, ugyanúgy, ahogyan az ékköveknek. De a helyzeteké mozgékonyak és változékonyak, felbukkannak egy röpké pillanatra, és nyomban eltűnnek úgy, hogy a létezésüknek nem marad nyoma. Mindig minden az időzítésen múlik.

Tapasztalataim szerint nincs olyan, hogy második lehetőség.

Ha újra találkozom Dookuval – ha valaha találkozni fogok vele –, már nem lesz a háború töréspontja. Már nem vethetek véget a háborúnak azzal, hogy megölök egyetlen egy embert.

De azon a napon megtehettem volna.

A csata után néhány nappal Yoda mester felkeresett a templombeli meditációs kamrámban.

– A barátod volt – mondta az öreg mester, mialatt bebicegett az ajtón. Ez meg Yoda különleges adottsága: valahogy mindig tudja, hogy mi jár a fejemben. – Tisztelted őt. Még kedvelted is. De semmit sem volna szabadna érezned iránta...

De éreztem.

Éreznem kellett.

A rendünk pontosan ezért tiltja a másokhoz való kötődést. Ha nem tiszteltem volna, ha nem kedveltem volna őt valaha, akkor a Galaxis most talán egy békés hely volna. Nem lett volna szabad érezned semmit – ezt mondta Yoda.

Jedi vagyok.

Születésem óta arra tanítottak, hogy bízzak az érzéseimben.

De melyik érzésemben bízhatok meg?

Amikor szembekerültem a választással, miszerint vagy megölök egy volt Jedi-mestert, vagy megmentem Kenobit, az ifjú Skywalker és a szenátort... az Erőre bíztam, hogy az válasszon helyettem. A megérzéseimet követtem.

És Jedihez méltó döntést hoztam.

Így aztán Dooku megszökött. Háború dúl a Galaxisban. Megölték oly sok barátomat.

Nincs olyan, hogy második lehetőség.

Különös... Jedi vagyok, és mégis elemészt a bánat, amiért megkíméltem valaki életét.

A geonosisi csata számos túlélője rémálmoktól szenved. Hallottam a történeteket a Jedi-gyógyítóktól, akik kezelik őket. A rémálmokat nem lehet elkerülni. Nem mészároltak le ennyi Jedit a Sith-háború óta, ami négyezer évvel ezelőtt történt. Egyikük sem tudta elképzelni, milyen lesz az, amikor ott állnak majd az arénában, barátok holttestének gyűrűjében, a narancssárga verőfényben, a bűzben, a véráztatta homokon. Talán én vagyok az ütközet egyetlen veteránja, akinek nincsenek rémálmai arról a helyről.

Mert álmaimban mindig helyesen cselekszem.

A rémálom az, amit akkor élek át, amikor ébren vagyok.

A Jediknek is vannak töréspontjaik.

Mace Windu megállt az ajtó előtt, és megpróbált lehiggadni. A köpenye felső részén verejtékfolt sötétlett, az ujjasa ragacsosan tapadt a bőréhez. Egyenesen a Templom egyik edzőterméből érkezett, és nem volt ideje lezuhanyozni. Ráadásul félig futva vágott át a Galaktikus Szenátus épületének útvesztőjén, ami megakadályozta azt, hogy lehűljön.

Kinyílt előtte az ajtó, és megpillantotta Palpatine főkancellár magánirodájának sötét és zordon belsejét: a fényes, fekete padlót, a néhány egyszerű, de kényelmes széket, a szintén fekete, terebélyes íróasztalt. A helyiségben nem voltak képek, festmények vagy más díszek. Csak az oldalsó falnál állt két magányos szobor, illetve ezekkel szemben egy a padlótól a mennyezetig érő, hatalmas hologram mutatta a galaktikus főváros utcáinak valós idejű képeit, amelyek a Nagy Rotunda tetején elhelyezett holokameráktól származtak. Odafent, az orbitális tükrök már kezdtek elfordulni a Coruscant napjától, így az esti félhomály lassan belopózott ebbe a városrészbe.

Az irodában egy valaki várakozott: Yoda. Komor hangulatban kuporgott a lebegőszéken, mindkét kezén a botján nyugtatva.

– Időben érkeztél – állapította meg az agg mester –, de éppen csak. Ül le, és szedd össze magad! Figyelnünk kell! Attól félek, ez komoly lesz!

– Én sem örömnünpre számítok – felelte Mace, azzal a csizmája sarkának hangos koppanásaitól kísérve odament egy másik székhez, és arccal az íróasztal felé fordulva leült Yoda mellé. Az utóbbi percekben annyira megfeszítette az arcizmait, hogy sajogni kezdtek. Megmozgatta egy kicsit az állát, és hozzátette: – A futár szerint a Haruun Kalon zajló műveletről lesz szó...

A tény, hogy a Jedi Tanács és a Köztársasági Hadsereg főparancsnokságának tagjai közül mindössze kettejüket kérte ide a főkancellár, arra utalt, hogy rossz híreket fognak kapni.

A két Jedi a megjelenését tekintve jobban már nem is különböztethetett volna egymástól. Yoda magassága a nyolcvan centit sem érte el, a bőre zöld volt, akár egy chadiai vándorkelpé, és nagy, kidülledő szeme néha mintha saját fénnel izzott volna. Mace ember létére nagyon magasra nőtt, majdnem elérte a két métert.

A válla széles volt és izmos, a karja vaskos, a szeme sötét, és az álla rendkívüli lelkierőt sugallt. Amíg Yoda hagyta, hogy a haja ritkás maradéka összevissza lógjon, Mace tükörsimára borotválta a fejét, ami a csiszolt lammasfa színében játszott.

Ám a legnagyobb különbség talán a két mester érzetében volt. Yodából a derűs tudás érzete áradt, amibe jócskán vegyült az igazi bölcséket jellemző, gonoszkodó humorból. Ugyanakkor döbbenetes életkora és tengernyi tapasztalata miatt néha kissé tartózkodónak, sőt zárkózottnak tűnt. Mivel már csaknem kilencszáz évet élt, természetessé vált számára, hogy távlatokban gondolkodjon. Vele ellentétben Mace-t még a harmincadik születésnapja előtt megválasztották a Jedi Tanács tagjának. Windu mester rendszerint tökéletesen ellentétesen viselkedett, mint Yoda. Komoly volt, megfontolt, ugyanakkor éberén figyelt minden apró jelre. A pengeéles ész és a megtörhetetlen akarat érzete sugárzott belőle.

Mire lezajlott a klónháborút megnyitó geonosisi csata, Mace már húsz éve szolgált tanácstagként a rendet. Akkorra már tíz év telt el azóta, hogy utoljára mosolyogni látták.

Néha eltűnődött azon, hogy fog-e még valaha mosolyogni.

– De nem a Haruun Kal bolygó miatt rohantál ide izzadtan – mondta Yoda. Könnyed és megértő modorban beszélt, de közben éles pillantásokkal fürkészte a társát. – Depa miatt aggódsz...

Mace lehajtotta a fejét, és fojtott hangon válaszolt:

– Tudom, az Erő majd meghozza azt, amit meghoz. De a Köztársasági Hírszerzés nemrégiben azt jelentette, hogy a széparatisták visszahúzódtak. A Pelek Baw melletti támaszpontjuk elhagyottan áll...

– És Depa mégsem tért vissza – fejezte be a mondatot Yoda.

Mace összekulcsolta a kezét, és vett néhány mély lélegzetet, amitől a hangja visszanyerte a megszokott mély, érces zengését.

– A Haruun Kal hivatalosan még most is széparatista világ – felelte. – És Depát körözik. Nem könnyű kijutni onnan. De még üzenetet küldeni sem könnyű. A széparatistabarát sereg mindenféle zavaróberendezést használ. Amelyik adást nem tudják elfoj-

tani, azt bemérik. Bozótharcosok egész csapatai semmisültek meg egy-egy óvatlanul leadott üzenet miatt.

– Ő a barátod – mondta Yoda, és a botjával megbökdöste Mace karját. – Fontos neked, igaz?

Mace nem nézett az agg mester szemébe. Valóban mély érzései voltak Depa Billaba iránt.

Depa négy standard hónapja tartózkodott a Haruun Kalon. Nem jelentkezett rendszeresen, Mace a hírszerzők ritkásan csordogáló hírei alapján követte a tevékenységét. Ezek a jelentések egy vadászgépbázisnál elkövetett szabotázsról szóltak, valamint a szeparatisták sikertelen hadjáratairól, amelyek során a balawaik hiába próbálták megsemmisíteni Depa bozótharcosait. Több mint egy hónappal korábban a Hírszerzés közölte, hogy a szeparatisták visszavonultak a Gevarno-halmazban, mert már nem bírták fenntartani és megvédeni a támaszpontjukat. Depa nem arathatott volna ennél fényesebb sikereket.

Ám Mace félve gondolt arra, hogy a diadalnak mi lehetett az ára.

– De az nem lehet, hogy csak úgy eltűnt, vagy... – mormolta lehangoltan, aztán hirtelen vörös folt terjedt szét sötét arcán, amikor rájött, hogy hangosan kimondta a gondolatait. Érezte magán Yoda tekintetét, és a vállát megvonva folytatta: – Csak töprengék. Ha Depát elfogták vagy... vagy megölték, akkor talán semmi szükség erre a fajta titkolózásra...

Yoda arcán elmélyültek a ráncok, és a vén mester rosszállóan csettintgetett a nyelvével – ezt a jelet minden Jedi azonnal felismerte.

– A találgatás felesleges, amikor a türelem mindent elénk tár – mondta aztán Yoda.

Mace némán bólogatott. Yoda mesterrel senki sem vitatkozott. Ezt a Jedik már gyerekkorukban megtanulták a Templomban. És sosem felejtették el.

– Ez... őrijítő, mester! – bökte ki aztán Mace. – Ha csak... azt akarom mondani, hogy ha tíz évvel ezelőtt csak kinyúltunk volna a...

– Egy Jedi nem ragadhat meg a múltban! – vágott közbe szigorúan Yoda, és a tekintetével emlékeztette Mace-t, hogy ne beszéljen az árnyékról, amely már egy jó ideje zavarta a Jediket az Erő érzékelésében. Erről a Templom falain kívül hallgatniuk kellett. Még itt is. – Depa a Jedi Tanács tagja – tette hozzá az agg mester. – Nagy Jedi... káprázatos harcos.

– Ajánlom is neki, hogy az legyen – dörmögte Mace, és mosolyogni próbált –, én készítettem fel!

– De téged aggodalmak gyötörnek – válaszolta Yoda –, túlságosan sok aggodalom. Nemcsak Depa miatt, hanem az összes Jedi miatt. A geonosisi csata óta...

Mace-nek nem sikerült mosolyognia, és fel is adta a próbálkozást.

– Nem szeretnék a Geonosison történekről beszélni – mondta halkán.

– Én ezt hónapok óta tudom – vágta rá Yoda, és ismét bökdösni kezdte Mace-t, aki felnézett. Az agg mester felé hajolt, a füle előregörbült, hatalmas, zöld szeme szelíden csillogott. – De végül – tette hozzá Yoda –, amikor majd szeretnél beszélni róla... meghallgatlak.

Mace néma biccentéssel nyugtázta az ajánlatot. Sosem kétkedett abban, hogy így lesz. Ettől függetlenül, szeretett volna valami másról beszélni. Bármiről.

– Nézd meg ezt a helyet – mondta, és körbemutatott a főkan-cellár irodáján. – Még tíz év elteltével is meglep a Palpatine és Valorum közötti különbség. Hogy nézett ki ez az iroda annak idején...

Yoda felemelte a fejét, és bólogatott.

– Jól emlékszem Finis Valorumra – dörmögte –, ő volt egy nagy dinasztia utolsó képviselője. – Mialatt beszélt, a tekintete elhomályosult, mintha visszanézett volna a messzi múltba. Talán azt a kilencszáz évet látta, amit Jediként élt le.

Mace-t néha nyugtalanította a gondolat, hogy az ezer éve fennálló és örökkévalónak tűnő Köztársaság nem sokkal idősebb Yodánál. Azok a mesék, amelyeket Yoda mondott olykor a rég letűnt fiatalságáról, mintha magának a Köztársaságnak a fiatal-

koráról szóltak volna. Akkor még heves volt, önbizalomtól duzzadó, majd szétvetette az életerőt, mialatt szétterjedt a Galaxisban, elvitte a békét és az igazságot csillaghalmazról csillaghalmazra, rendszerről rendszerre, bolygóról bolygóra.

De Mace-t még inkább nyugtalanította az, hogy Yoda milyen különbségeket láthat a múlt és a jelen között.

– Valorum a múlthoz kötődött. Mélyen a hagyományok talajában gyökerezett – mondta az öreg nagymester, és kurta intéssel mintegy megidézte Finis Valorum irodáját, ami tele volt különleges olajoktól csillogó, mives bútorokkal, festményekkel, szobrokkal, ezer világ kincseivel. Egykoron a Valorum család harminc nemzedékének hagyatéka díszítette ezt a helyiséget. – Talán túl mélyen... Valorum a tegnap embere volt... – folytatta Yoda, majd a szemét lehunyva hozzátette: – Míg Palpatine... Palpatine a ma embere.

– Úgy mondod, mintha ez fájdalmat okozna neked – jegyezte meg Mace.

– Talán okoz – ismerte el Yoda. – Vagy talán csak a mai kor miatt érzek fájdalmat, és nem az embere miatt.

– Nekem így jobban tetszik az iroda – jelentette ki Mace, és az üres padlószakasz felé biccentett. A helyiség már-már a ridegségig egyszerű volt. Mesterkéetlen és őszinte. Mace számára megvilágította Palpatine jellemét: a főkancellár csakis a Köztársaságért élt. Egyszerűen öltözött. Közvetlenül, nyíltan beszélt. Nem érdekelték a díszek, sem a testi kényelem. – Nagy kár, hogy nem érzékeli az Erőt – tette hozzá –, kiváló Jedi lehetett volna belőle.

– De akkor egy másik főkancellárra volna szükségünk – vágott vissza szelíden mosolyogva Yoda. – Talán jobb, hogy így történt.

Mace bólogatva helyeselt, mire Yoda hozzáfűzte:

– Csodálod őt!

Mace a homlokát ráncolta. Ezen még sosem gondolkodott el. Mióta lovaggá avatták, a soros főkancellár utasításainak végrehajtásával töltötte az idejét... de a hivatalt szolgálta, nem az embert. Mit is gondol magáról a főkancellárról? És az mennyiben számít?

– Igen, azt hiszem – ismerte be. Még híven emlékezett arra, amit az Erő mutatott neki tíz évvel ezelőtt, mialatt Palpatine eskütételét nézte és hallgatta. Megtudta, hogy Palpatine egy töréspont, és döntő szerepet játszik a Köztársaság vagy talán az egész Galaxis jövőjének alakulásában. – Rajta kívül csakis egy valakiről feltételezem – folytatta elgondolkodva –, hogy alkalmas lenne arra, hogy átvezesse a Köztársaságot ezen a sötét korszakon. És ez a valaki te vagy, Yoda mester.

Yoda előre-hátra ringatózott a székén, és csikorgó nevetést hallatott.

– Nem vagyok én politikus, te bolond! – mondta közben.

Néha még manapság is úgy beszélt, mintha Mace tanítvány lett volna. De Mace ezt egyáltalán nem bánta. Sőt fiatalnak érezte magát tőle, míg manapság minden mástól öregnek.

– Én nem lennék jó vezetője a Köztársaságnak – állította Yoda, miután abbahagyta a nevetést. Még jobban lefojtotta a hangját, és már-már suttogva folytatta: – Sötétség zavarja a látásomat. Az Erő csak szenvedést és pusztulást mutat nekem. És azt, hogy hosszú, nagyon hosszú éjszaka közeleg. Talán jobb is, ha a vezetők nem érzékelik az Erőt. Úgy tűnik, az ifjú Palpatine jól látja, hogy mi történik.

Az ifjú Palpatine – legalább tíz évvel idősebb volt Mace-nél, és kétszer annyinak nézett ki – ezt a pillanatot választotta, hogy belépjen a helyiségbe, egy másik férfi társaságában. Yoda leszállt a székéről, Mace pedig tisztelete jeléül felállt. A Jedi-mesterek a megszokott módon, kimért főhajtással köszöntötték a főkancellárt. Palpatine mosolyogva intett neki, hogy hagyják a formásgokat. A főkancellár fáradtnak látszott. A húsa mintha eltűnt volna megereszkedett bőre alól, amitől amúgy is beesett arca még soványabbnak tűnt.

A vele együtt érkező férfi nagyjából akkora lehetett, mint egy kamasz fiú, holott már jócskán betöltötte a negyvenet. A vékony, barna hajú alak a megjelenését tekintve annyira jellegtelen volt, hogy az értelmes lények azonnal elfelejtették, amint levették róla a tekintetüket. A szemét vörös karika vette körül, a bal kezével zsebkendőt szorított az orrához. A külseje alapján jelenték-

telen hivatalnoknak tűnt, egyszerű könyvelőnek, de éppen ezért Mace azonnal gyanította róla, hogy kém lehet.

– Hírt kaptunk Depa Billabáról – közölte Palpatine, és a hangjából olyan szomorúság áradt, hogy Mace majdnem felnyögött, mert a gyomra fájdalmasan összerándult.

– Ez a férfi most érkezett a Haruun Kalról – folytatta a főkan-
cellár. – Attól tartok... nos, talán az lenne a legjobb, ha a saját sze-
mükkel látnák a bizonyítékot.

– Mi történt? – kérdezte Mace, és a szája teljesen kiszáradt.
– Elfogták Depát?

Hogy egy elfogott Jedi mire számíthat a szeparatistáktól, azt Dooku népe egyértelműen megmutatta a Geonosison.

– Nem, Windu mester – felelte Palpatine. – Attól tartok... at-
tól tartok, még annál is rosszabb a helyzet...

Az ügynök kinyitott egy nagyméretű bőröndöt, és elővett be-
lőle egy régi fajta holovetítőt. Néhány pillanatig matatott a kap-
csolók körül, aztán háromdimenziós kép jelent meg a főkancel-
lár éjfékete íróasztala felett.

Yoda hátralapította a fülét, és résnyire vonta a szemét.

– Én már túl sokszor láttam – mondta halkán Palpatine, és el-
fordult.

Mace ökölbe szorította a kezét, és szinte hörögve lélegzett.

A fényből szótt holttestek akkorák lehettek, mint a mutatoujja.
Tizenkilencet számolt össze. Embereknek vagy humanoid terem-
ményeknek tűntek. Körülöttük előre gyártott elemekből összeál-
lított házak, pontosabban ilyen épületek kiégett romjai álltak. A
tisztást vagy teret több helyen lerombolt, alacsony védőfal futotta
körül. Az egésztest körülölelő őserdő térbeli képe körülbelül negy-
ven centi magas volt, és beterítette Palpatine asztalának a felét.

Az ügynök szipogott néhányat, és megszólalt:

– Ez itt... úgy tűnik, hogy köztársasághű harcosok műve, aki-
ket... khm.... Billaba mester vezetett.

Yoda és Mace döbbenten bámulta a hologramot.

Mace felfedezett néhány sebet, de jobb képet akart. Belenyúlt
a kicsinyített őserdőbe, és mialatt a kezén fénysávok táncoltak,
megszólalt:

– Itt... – Rámutatott három holttestre, és hozzátette: – Nagyítsa ki ezt a területet!

A Köztársasági Hírszerzés ügynöke a zsebkendőjét vörösben úszó szeme előtt tartva válaszolt:

– Nos, Windu mester, ez a felvétel, khm... eléggé primitív – Hirtelen tüszentett egyet, és előrerándult, mintha tarkón csapták volna. Gyorsan kihúzta magát, és mentegetőzni kezdett: – Elnézést kérek, de a szervezetem nem tűri az antihisztaminokat. Valahányszor megérkezem a Coruscantra...

Mace nem mozdult, és nem nézett fel. Megvárta, hogy az ügynök befejezze a jajongást. Tizenkilenc holttest. És ez a szerencsétlen az allergiájára panaszkodik.

– Nagyítsa ki ezt a területet! – ismételte halkán és komoran.

– Nos, khm... igenis, uram – bökte ki az ügynök, azzal a holovetítőhöz nyúlt, és a keze alig remegett. Éppen csak egy kicsit. Az őserdő eltűnt az asztalról, majd egy másodperc múlva ismét megjelent, de ekkor már tíz négyzetmétert foglalt el az iroda padlójából. Az egymásba érő fák csúcsai immár a mennyezeten de rengő fényfoltokká alakultak, míg a holttestek fél életnagyságúra változtak.

Az ügynök lehajtotta a fejét, dühödt mozdulatokkal megdörzsölte az orrát a zsebkendőjével, és megint mentegetőzni kezdett:

– Sajnálom, Windu mester, de a rendszer...

– Tudom, primitív! – vágott közbe Windu, azzal belegázolt a vetített képbe, és leguggolt a holttestek mellé. Lekönyökölt a térdére, és az arca előtt összefonta az ujjait.

Yoda közelebb ment hozzá, és lekuporodott, hogy jobban lásson. Néhány pillanattal később Mace belenézett az agg mester szomorú, zöld szemébe, és megkérdezte:

– Látod?

– Igen... igen – recsegte Yoda –, de ebből még nem lehet következtetéseket levonni.

– Elmagyaráznák, hogy mit látnak, nekünk, akik nem vagyunk Jedik? – kérte Palpatine a politikusok meleg, barátságos hangján. Megkerülte az asztalát, és az arcán félszeg mosoly játszott, egy

olyan ember mosolya, aki szembekerült egy szörnyű helyzettel, de reméli, hogy még minden jóra fordulhat.

– Hogyne, uram – felelte Mace. – A többi test a bomlás és a dögevők munkája miatt már nem sokat árulhat el nekünk. De ezeknek a lágy szöveteknek a sérülései – végighúzta a mutatóujját egy nő felsőtestén – nem karmoktól vagy fogaktól erednek. És nem is energiafegyvertől. Látja a karcolásokat a bordákon? Egy fénykard vagy akár egy vibropenge egyenesen átvágta volna a csontot. Ezt egy közönséges pengével csinálták, uram.

A főkancellár részben undorodva, részben iszonyodva fintorgott.

– Egy közönséges pengével? – kérdezte. – Egy éles fémdarabbal?

– Egy nagyon éles fémdarabbal – felelte Mace. – Vagy kerámiával. Páncélüveggel. Vagy akár karbonittal.

Palpatine vett egy mély lélegzetet, láthatóan megremegett, és halkán megjegyezte:

– Ez... szörnyen durva munkának tűnik. És egy ilyen seb nyilván borzasztóan fáj.

– Néha igen, de nem mindig – válaszolta Mace, és nem fejtette ki, hogy honnan tudja. – Ám ezek a vágások párhuzamosak, és csaknem ugyanolyan hosszúak. Valószínű, hogy a nő már halott volt, amikor elszenvedte ezeket a sérüléseket. Vagy legalábbis eszméletlen.

– Vagy pedig... – szólt közbe az ügynök, majd köhécselt néhányat, és kimondta: – vagy, khm... tudják, khm... meg volt kötözve.

Mace a szemét kimeresztve nézett a férfira. Yoda lehunyta a szemét. Palpatine lehajtotta a fejét, mintha valamilyen kín gyötörté volna.

– Nos, huh... tudomásunk van arról, hogy a Haruun Kalon zajló háborúban szokás megkínozni az elfogott ellenséget – folytatta az ügynök, és elvörösödött, mintha szégyellte volna, hogy tudomása van ilyen dolgokról. – Mindkét oldalon. A harcosok annyira gyűlölik egymást, hogy nem érik be azzal, hogy csak megölik a másikat...

Mace-nek az az érzése támadt, hogy egy láthatatlan kéz elkapja és összeszorítja a szívét. Izzó harag ébredt benne attól, hogy ez

a jelentéktelen, puhány alak ilyen szörnyűséggel vádolja Depa Billabát. Egy hosszú, jeges pillantással felmérte, hogy hová kellene lesújtani ahhoz, hogy végezzen a férfival. Az ügynök pedig sápadtan meredt rá, nyilván azért, mert kiolvasta a szeméből a gyilkos szándékot.

Csak hogy Mace túl régóta volt már Jedi ahhoz, hogy ne engedjen az efféle késztetéseknek. Egy-két mély lélegzetvételtől az anyag-talan kéz eleresztette a szívét. Felegyenesedett, és kijelentette:

– Nem látok olyan nyomot, ami arra utalna, hogy Depa érintett ebben a tömeggyilkosságban.

– Windu mester... – kezdte Palpatine, de Mace közbevágott:

– Mi volt a katonai jelentősége ennek az állomásnak?

– A katonai jelentősége? – ismételte az ügynök megrökönyödve. – Hát, szerintem semmi. Ezek ott balawai erdőjárók. Jupoknak nevezik őket. Egyesek beléptek a helyi milíciába, de az szinte csak férfiakból áll. Itt pedig hat nőt is látunk. És a balawai milícia csapataiban sosincsnek... khm... gyerekek.

– Gyerekek – visszhangozta a szót komoran Mace.

Az ügynök vonakodva bólogatott.

– Hárman voltak – felelte mélyet sóhajtva. – Hm, a bioszenzorok szerint egy tizenkét éves lány és egy ikerpár. Egy fiú és egy lány. Körülbelül kilencévesek lehetnek. Bioszenzorokat kellett használnunk, hogy... – Elhallgatott, és könyörögve nézett Windura, hogy ne kelljen befejeznie a mondatot.

Mace persze értette, hogy a férfi mit nem akart kimondani: a holttestek néhány nap leforgása alatt olyan állapotba kerültek, hogy csakis bioszenzorokkal lehetett bármit kideríteni róluk.

– Rendben – mondta halkan.

– Ez nem egy katonai egység volt, Windu mester – folytatta megkönnyebbülten az ügynök. – Egyszerű balawai erdőjárók voltak, akik rosszkor tartózkodtak rossz helyen.

– Erdőjárók? – kérdezte kíváncsian Palpatine. – És mit jelent az, hogy balawai?

– Azt, uram, hogy idegenek. Másik bolygóról származnak – magyarázta Mace. – Az egész Galaxisban egyedül a Haruun Kal

őserdőiben lehet thysselkérget találni, akárcsak portaaklevelet, jinsolt, tyruunt és lammast. Többek között...

– Fűszerek és egzotikus fák? – kérdezte meglepetten a főkan-
cellár. – És ezek elég értékesek ahhoz, hogy idegen bevándorló-
kat vonzzanak? Egy háborús zónába?

– Tudja, mennyibe kerül manapság a thysselkéreg? – kérde-
zett vissza Mace.

– Tudja, nem foglalkozom ilyesmivel – felelte Palpatine, és saj-
nálkozva mosolygott. – Azt hiszem, az ízlésem eléggé hétközna-
pi. Ha kiemelünk egy fiút a Középső Gyűrűből...

– Bocsásson meg, de ennek most nincs jelentősége – szólt köz-
be Mace, a fejét csóválva. – A lényeg az, hogy az áldozatok civilek
voltak. Depa biztosan nem keveredett ilyesmibe. Nem létezik!

– Elsietett állítás – állapította meg komoran Yoda. – Attól fé-
lek, még nem láttunk minden bizonyítékot.

Mace az ügynökre pillantott, aki megint elvörösödött.

– Nos, igen, Yoda mesternek igaza van. Van itt egy felvétel... –
hadarta szégyenkezve a férfi, és az irodát betöltő kísérteties ala-
kok felé biccentett. – Az ő készülékük rögzítette, ami a Haruun
Kalon található elektronikus berendezésekhez hasonlóan nem
éppen korszerű...

– Nincs szükségünk a Haruun Kalról szóló tájékoztatóra! – vá-
gott közbe éles hangon Mace. – A bizonyítékra van szükségünk!

– Igen, hogye, természetesen, Windu mester! – hadarta riad-
tan az ügynök, majd előkotort a bőrröndjéből egy régi típusú adat-
kristályt, és átadta a mesternek. – Ez itt, ööö... csak hangfelvétel,
de, khm... elvégeztük a hanganalízist. Nem pontos, persze, mert
vannak háttérzörejek meg mindenféle más hangok, madarak ri-
kácsolása és hasonlók, de az egyezés valószínűsége kilencven
százalék.

Mace a tenyerén tartotta az apró lapocskát, és meredten nézte.
Igen, ott volt. Azonnal meglátta. Egy pöccintéssel meg tudta volna
semmisíteni a kristályt. „Meg kéne tenned – gondolta. – Zúzd
össze ezt a vacakot! Törd ketté! Semmisítsd meg, amíg nem hal-
lottad azt, ami rajta van!”

Mert Mace tudta. Érezte. Az Erőben a vonalak úgy kígyóztak ki a kártyából, ahogyan a fagy lepi be a mélyhűtött páncélüveget. A mintázatot nem tudta értelmezni, de érezte a hatalmát.

Ez ocsmány lesz...

– Ezt hol találták? – kérdezte fojtott hangon.

– Az... ööö... helyszínen. A mészárlás helyszínén. Ott volt a... szóval, a helyszínen.

– Hol találták? – kérdezte vészjósló hangon Mace.

Az ügynök behúzta a nyakát, és rémülten pislogott.

Mace megint vett egy mély lélegzetet. Aztán még egyet. A harmadiknál a mellkasát körülzáró szorítás enyhülni kezdett.

– Sajnálom – morogta.

Néha megfélekedezett arról, hogy sokan a magassága és a hangja miatt ijesztő jelenségnek találják. Nem beszélve a hírnevéről. Pedig nem vágyott arra, hogy féljenek tőle. Legalábbis a Köztársasághoz hű, törvénytisztelő polgárok.

– Mondja el, kérem – folytatta –, fontos lehet.

Az ügynök motyogott valamit.

– Tessék?

– Azt mondtam, a nő szájában volt – bökte ki végre az ügynök, és rámutatott a Mace lábánál heverő hologram holttestre. – Valaki bezárta a száját, hogy a dögevők ne találják meg, amikor... nos, tudja, a dögevők szeretik a... khm... a nyelvet.

Mace nyelt egyet, mert a gyomra felfordult. Az ujjvégei elzsibbadtak. Lenézett a nő háromdimenziós képmására. Foltokat látott a beesett arcon – legalábbis eddig azt hitte, hogy foltok. Hogy valamilyen gomba vagy penész támadta meg a tetemet. De most már tudta, hogy mit lát, és azt kívánta, bárcsak ne tudná. Az áll alatt fénytelen, aranszínű dudorok emelkedtek ki a bőr síkjából.

Réztövis tüskék.

Valaki beszögelte velük a nő száját.

Mace-nek el kellett fordulnia. És rájött, hogy le kéne ülnie, ha nem akar eldőlni.

Az ügynök krákogott egyet, és tovább beszélt:

– Az állomásparancsnokunk kapott egy tippet, és engem küldött ki, hogy nézzek körül. Kölcsönöztem egy gőzkúszót egy lepukkant juptól, felbéreltem néhány városlakót, akik értettek a nehézfegyverek kezeléséhez, és elzötykölődtem oda. Amit ott találtunk... azt látják most itt. Az az adatkristály... amikor megtaláltam...

Mace úgy bámulta a férfit, mintha még sosem látta volna. És valóban nem, mert igazából csak most látta őt. Egy jellegtelen, vézna emberke. Puhány arc, bizonytalan hang, reszkető kéz és allergia. Egy jellegtelen, vézna ember, aki azonban a látszat ellenére kemény fickó lehet. Volt bátorsága és gyomra besétálni arra a helyszínre, elviselte a bűzt, és felfeszítette a halott nő száját...

Aztán elhozta a felvételt ide, hogy beszámoljon egy iszonyatos büntettről. Mace gyanította, hogy ő maga is képes lett volna rá. Valószínűleg. Legalábbis így gondolta. Járt már kemény megpróbáltatást jelentő helyeken, és látott már szörnyűségeket.

De ilyesmit még soha...

– A forrásaink szinte teljesen biztosak abban – tette hozzá az ügynök –, hogy a tipp magától az FFF-től érkezett.

Palpatine kérdően nézett az ügynökre, de Mace válaszolt helyette úgy, hogy a tekintetét mindvégig a férfira szegezte:

– A Felföldi Felszabadítási Front, uram. Depa csapata. A „felföldi” a korun szó közelítő fordítása. A hegyi törzsek így nevezik magukat.

– Korun? – visszhangozta Palpatine, a homlokát ráncolva. – Az nem az ön népe, Windu mester?

– De igen – felelte Mace a fogát csikorgatva, aztán rákényszerítette magát, hogy kinyissa a száját, és határozottan folytatta: – Igen, főkancellár úr. Kiváló az emlékezete.

– Politikusi trükk – válaszolta elégedetten mosolyogva Palpatine, de nyomban legyintett egyet, és hozzátette: – Folytassa, kérem!

Az ügynök megvonta a vállát, mintha már nem sok mondanivalója maradt volna, de azért belekezdett:

– Rengeteg... zavaros jelentés futott be. Foglyok kivégzése. Civilek elleni rajtaütések. Mindkét fél részéről. Rendszerint nem

lehetett ellenőrizni. Az őserdő... mindent elnyel, uram. Így aztán, amikor megkaptuk ezt a tippet...

– Ezt találták, mert valaki azt akarta, hogy megtalálják – fejezte be Mace a férfi helyett a mondatot. – Most pedig úgy gondolják... – Elhallgatott, és újra meg újra megforgatta a lapkát az ujjai között, és a csillanásait figyelve beszélt tovább: – Azt gondolják, hogy azokat az embereket csak azért ölték meg, hogy célba juttassák ezt az üzenetet.

– Milyen förtelmes ötlet! – fakadt ki Palpatine, és leült az íróasztala szélére. Ránézett az ügynökre, és megkérdezte: – Ez nem igaz, ugye?

Az ügynök válasz gyanánt csak lehorgasztotta a fejét.

Yoda hátrahúzta a fülét, résnyire vonta a szemét, és megszólalt:

– Némelyik üzenetnek nem a tartalma a fontos... hanem a formája és továbbításának a módja...

– Ezek az FFF harcosok... – mondta Palpatine, és hitetlenkedve csóválgatta a fejét – a szövetségeseink, nem igaz? A Jedik szövetségre léptek velük, ugye? Miféle szörnyetegek ezek?

– Nem tudom – válaszolta Mace, és visszaadta az adatkristályt az ügynöknek. – De tessék, derítsük ki!

Az ügynök belecsúsztatta a kristályt a holovetítő egyik aljzatába, és megnyomott egy gombot.

A vetítő térhatású hangrendszere láthatatlan őserdőt varázsolt köréjük. A főkancellár irodájában szélben rezgő levelek susogtak, rovarok zümmögtek és ciripeltek, a magasban elhúzó madarak rikácsoltak, a távolban portyázó ragadozók üvöltöttek és hörögtek. A hangörvény közepette halk beszédfoszlányok hallatszottak. Egy ember vagy egy humanoid teremtmény suttogott a közös nyelven. Néha érteni lehetett egy-egy szavát vagy mondatát, de a hangja többször beleveszett a váltakozó erővel zengő háttérzajba. Mace elcsípte a *Jedi* és a *tőr* szavakat, aztán valamit arról, hogy valaki nézzen a csillagok közé.

– Nem tudják megtisztítani? – kérdezte, az ügynökre pillantva.

– Ez már a megtisztított felvétel, mester – felelte az ügynök, azzal elővett egy kézi számítógépet a bőröndjéből, bekapcsolta,

és átadta Mace-nek. – Készítettünk egy írásos változatot. Elég zavaros, de ennél jobbat nem tudunk.

A szöveg töredékes volt, de Mace így is megborzongott, amikor beleolvasott: *Jedi Templom... megtanított... sötét... ellenség. Viszont... Jedik... az éj leple alatt.*

Az egyik mondatot tisztán értette. Pontosan akkor olvasta el, amikor hallotta is, és ijesztő módon úgy tűnt, mintha a titokzatos illető közvetlenül a háta mögött suttogott volna:

– Felhasználom az éjszakát, és az éjszaka felhasznál engem.

Mace elfelejtett levegőt venni. Tudta, hogy nagy baj van.

Aztán újabb megrázkódtatás várt rá.

A suttogásból normál beszédhang lett. Egy nő hangja.

Depa hangja.

A következő mondatot Mace megint egyszerre olvasta és hallotta a háta mögül:

– Én lettem a sötétség az őserdőben.

A felvétel folytatódott, és tovább folytatódott.

Depa suttogása hallatán Mace úgy érezte, minden kiürül belőle: az érzései, az ereje, még a gondolatai is. A nő minél tovább mormolt, ő annál üresebbnek érezte magát. És az utolsó szavai tompa lökéshullámot szabadítottak el a bensőjében.

Depa őhozá beszélt.

Tudom, hogy eljössz értem, Mace. Nem lett volna szabad ide küldened. És nekem nem lett volna szabad eljönnöm ide. De ami történt, azt már nem lehet visszacsinálni. Most nyilván azt hiszed, hogy megőrültem. De nem ez történt. Ami velem történt, az sokkal rosszabb.

Felnyílt a szemem, és észhez tértem.

Ezért fogsz eljönni értem, Mace. Ezért kell eljönnöd értem.

Mert nincs veszélyesebb, mint egy olyan Jedi, akinek felnyílt a szeme és észhez tért.

A hang ismét beleveszett az őserdő zajaiba.

Senki sem mozdult, és senki sem szólalt meg. Mace az állát összekulcsolt kezén nyugtatva ült. Yoda a botjára hajolt, a szemét lehunyva tartotta, és a szája meg-megrándult, mintha fájdalom gyötörte volna. Palpatine komoran nézte az őserdő ho-

loképét, mintha látott volna benne valami valós, kézzelfogható tárgyat.

– Nos, khm... ennyi az egész – jelentette ki végül az ügynök, majd tétova mozdulattal a holovetítő felé nyúlt, és elfordított egy kapcsolót. A megrázó kép eltűnt, mint egy rossz álom.

Mindannyian mocorogni kezdtek, felálltak, és ösztönösen megigazították a ruhájukat. Mace valahogy valószerűtlennek látta az irodát. Az a benyomása támadt, hogy ők még mindig az őserdőben ülnek, míg a tiszta, szőnyegekkel borított padló, az egyszerű, de elegáns bútorzat és a nagy ablakokon túl a Coruscant látképe csupán egy vetített holokép részei.

Mintha csak az őserdő lett volna valódi.

Először Mace szólalt meg:

– Depának igaza volt... utána kell mennem. Egyedül.

– Ez nem tűnik... bölcs ötletnek – jegyezte meg a szemöldökét felvonva Palpatine.

– Egyetértek Palpatine főkancellárral – közölte vontatottan Yoda. – Nagy a kockázat. Te túl értékes vagy, Windu mester. Másokat kellene küldenünk.

– Ezt nem intézheti el senki más – állította Mace.

– Szerintem meg igen, Windu mester – mondta tiszteletteljesen, de hitetlenkedve mosolyogva Palpatine. – A Köztársasági Hírszerzés egyik titkos osztaga vagy akár egy Jedi-csapat.

– Nem! – válaszolta Mace, azzal felállt, és kihúzta magát. – Nekem kell mennem.

– Kérem, Windu mester, mindannyian megértjük, hogy aggódik a volt tanítványa miatt, de minden bizonnyal...

– Nyilván van rá oka, főkancellár – szólt közbe Yoda. – Meg kell hallgatnunk őt!

Még Palpatine is rájött, hogy Yoda mesterrel senki sem vitatkozhat.

Mace nem egykönnyen öntötte szavakba azt a bizonyosságot, amit érzett. Ez a nehézség együtt járt a különleges adottságával. Egyes dolgokat, amelyek számára magától értetődőek voltak, nehezen tudott leírni. Mintha egy tomboló viharban próbálta volna elmagyarázni, honnan tudja, hogy esik az eső.